

MARIE REJFOVÁ

KDO MÁ POD ČEPICÍ

MARIE REJFOVÁ

KDO MÁ POD ČEPICÍ

Mystery Press
2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejfová, 2017

Cover © Daniel Špaček, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-75-7 (epub)

ISBN 978-80-88096-76-4 (mobi)

ISBN 978-80-88096-77-1 (PDF)

Josefína mrkla na radniční věž na opačné straně náměstí. Hodiny unaveně odbily osmou, jako by i ony ztratily chuť v tomhle mrazivém dni cokoliv dělat. Proklestila si cestu skupinkou důchodců namačkaných na hlavní dveře poštovního úřadu a rozladěně přidala do kroku, což byl vzhledem k ledovce pokrývajícím dláždění chodníku dost riskantní čin.

Ale neměla na vybranou. Z těch tří týdnů, které učila na místní umělecké škole, přišla do práce včas jen třikrát. Uvádělo to v nelíbený úžas nejen její kolegy ze sboru, ale i ředitelku Evu Vágnerovou, jejíž výraz „tohle už přesahuje všechny meze“, nevěstil vůbec nic dobrého. Josefína ale svou absenci považovala za úspěch.

Konečně. Zahnula za roh, přešla malý parčík a vydala se kolem železného plotu, za nímž stála škola. Tak jako každé ráno i dnes přejela rukou po pokroucených kovaných tyčích statečně odolávajících pravidelným nájezdům bezdomovců. Znovu ji uspokojil fakt, že žádná nechybí, a v daleko lepší náladě vešla do budovy.

Ovanul ji teplý proud vzduchu a vůně terpentýnu. Kromě bytu školníka a tanečního sálu se v přízemí nacházela malá výstavní síň. Ze stěn na člověka zíraly obrazy žáků, na podlaze i improvizovaných podstavcích stály neuměle vymodelované skulptury, vázy, kachle a další dětské výrobky z keramiky. Uvědomila si, že na ni ve třídě čeká halda výkresů, které musí ještě dnes zapaspartovat, a obrátila oči v sloup. Místo toho, aby stála u plátna, bude se patlat s lepidlem...

Někde nahoře bouchly dveře a ven se spolu s chlapeckým smíchem vyvalily pečlivě odměřované klavírní stupnice. Zula si kozačky a jen tak v ponožkách opatrně vystoupala do prvního patra. Zvuk klavíru utichl. Rozhlédla se kolem jako zloděj a potichu se proplížila kolem ředitelny. Jemné cinkání ozývající se zevnitř prozrazovalo, že její šéfová si právě uvařila čaj, což pro Josefínu znamenalo skoro deset minut k dobru. Po

špičkách vyběhla do podkroví, kde byla prostorná třída výtvarné výchovy a ateliér v jednom.

„Pane Žemličko,“ zaslechla kolegu Ivana Chatrného, „to, co mi tady říkáte, mě opravdu nezajímá. Řeknu ředitelce, že kašlete na svojí práci.“

„Takovejch pár maličností a vy s tím hned za Vágnerovou!“ pronesl vztekle druhý hlas.

„Maličností! To je tak těžký na noc zapnout alarm?! To snad nemyslíte vážně!“ rozčiloval se Ivan.

Jako sochař stojí Chatrný za starou bačkoru, pomyslela si Josefína, když potichu zaplula do miniaturní šatny hned vedle třídy, ale v tomhle má pravdu. Školník Žemlička měl rozhodně vřelejší vztah k alkoholu než ke svým povinnostem.

„To je pořád dokola: zapni alarm, vypni pec, zapni pojistky, vypni topení...“ vrčel dotyčný.

„Na shledanou!“ přerušil ho Ivan nekompromisně.

Kolem šatny prošel školník zlostí rudý až k uším odstávajícím od jeho plešaté hlavy.

„Dobrý den,“ pozdravila ho a vykoukla za ním na chodbu.

„Jo!“ štěkl přes rameno místo odpovědi a ztratil se na vrcholu schodiště.

„Josefíno?“ ozval se Ivanův hlas.

„Ano?“ Vklouzla do svých křiklavě fialových balerín. Odmítala nosit šeredné pantofle, které ředitelka všem zaměstnancům pořídila ze školních fondů. Svlékla si kabát, stáhla tmavé vlasy do culíku a vešla do třídy.

Ivan se skláněl nad dlouhým pracovním stolem plným dětských obrázků a s jazykem vystrčeným mezi zuby lepil papírový rámeček na poslední z nich. V triku a úzkých džínách vypadala jeho vytáhlá hubená postava ještě neduživěji než obvykle. Bledý obličej, jemuž dominoval špičatý nos, rámovaly světle hnědé vlasy, stylizované do bohémsky pačesatého účesu. Působil křehce, jako by se jeho tělo mělo každou chvíli rozpadnout. Nešlo jí na mysl, jak někdo tak subtilní dokáže

celý den bušit majzlíkem do kamene. Vůbec jediné pochopitelné na tomhle třicátníkovi bylo jeho příjmení.

Když vešla, vrhl na ni zamilovaný pohled. V duchu si povzdychla a rozhodla se, že bude na Ivana Chatrného dnes milá. Už jen proto, že udělal práci za ni.

Přistoupila k němu a usmála se: „Ženu se do práce a už mám hotovo.“

„Nemohl jsem ráno spát,“ řekl se špatně předstíraným klidem a narovnal se.

To ti tak budu věřit, pomyslela si, ale faktem zůstalo, že jí ušetřil spoustu času, rozčilování a upatlané ruce.

„Díky,“ obdarovala ho svým nejroztomilejším úsměvem. Musela při tom zaklonit hlavu jako turista pod Eiffelovou věží.

„Vstávání do práce je snad ta nejhorší věc na světě.“

Významně na ni pohlédl. „Člověk si zvykne na všechno. Zvláště, když se do práce těší.“

A jejda, zatrnulo jí.

„Odjakživa jsem žila na volné noze,“ pokusila se stočit hovor jiným směrem. Než bude pozdě. „O praktické věci se staral manžel.“

„Poslední dobou se do školy těším hodně,“ pokračoval, aniž by jejím slovům věnoval sebemenší pozornost.

V počínající panice mrkla ke dveřím. Mohl by někdo přijít...

„Muž vozil Vincenta – to je náš syn – každé ráno do školy,“ pravila překotně. „Zařizoval věci kolem domu, financí.“ A své milenky, dodala v duchu.

Pokročil k ní. Krční obratle jí samou námahou luply.

„Je právník.“ Nevzdávala se. „Praktické věci mu šly vždycky líp od ruky.“

„Napadlo mě,“ podrbal se rozpačitě na krku, „nechtěla byste...“

Krindapána.

„Nechtěla byste zajít na večeři?“

„Já...“ koktala. „Dnes?“ Protáhla se kolem něj k psacímu stolu, který užívali společně, a vzala do rukou malou červeně glazovanou misku. Na jedné straně byl namalovaný drobný černý ptáček.

„Hezká,“ pokusila se odvést řeč stranou.

„Ráno mi ji dala matka,“ přiblížil se k ní tak opatrně, jako by čekal, že mu ten kus keramiky hodí do obličeje. „Jestli na dnešek nic nemáte?“

„Nemám, ale...“ marně přemýšlela, jak z celé situace vybruslit.

„V sedm?“

Tak.

„Tak jo,“ přikývla. Nějak to dopadne. Ostatně, od rozvodu si s žádným mužem ven nevyšla.

„Paráda!“ zavýskl jako kluk, ale rychle se vzpamatoval a pokusil se zatvářit distingovaně.

K Josefinině nesmírné úlevě nedostal k dalším projevům náklonnosti už další příležitost, protože v ten okamžik se chodbou rozlehl klapot podpatků a do místnosti vkráčela žena v těsném kostýmku. Když spatřila Josefinu, zarazila se a mimoděk mrkla na hodinky.

„Dobrý den,“ pozdravila ji Josefína s úsměvem od ucha k uchu a položila nádobku zpět na stůl. Rozhodit Evu Vágnerovou hned takhle po ránu bylo nečekaně příjemné. Nesnášela ředitelčinu pečlivě udržovanou vizáž dámy z lepší společnosti a snobské manýry. Možná, kdyby nosila pantofle jako ostatní...

Ředitelka nehnula brvou a obrátila se k Ivanovi: „Jste hotový?“

„Úplně,“ ošil se.

Změřila si ho zkoumavým pohledem. Sahala mu sotva po ramena, ale v ten moment to byl on, kdo nabral trpasličích rozměrů. Nikdo netušil, jak to tahle žena dělá, ale seděla na postu ředitelky jako žába na prameni. Nezničitelná a věčná.

„Dobře,“ řekla, aniž by z něho spustila zrak. „V devět hodin vám, Josefino, přijdou děti na keramiku.“

Při troše úsilí Josefíně úsměv z tváře nezmizel. Hodiny se školkáči, jak nazývala své nejmenší svěřence, nebyly sice z jejich nejoblíbenějších, ale lepší než drátem do oka, jak by řekli její pubertální synovci Ládík a Bertík.

„Vím,“ zalhala a jala se uklízet pracovní stůl.

Do Ivana jako když píchne. „Pomůžu vám!“ přiskočil k ní.

„V pohodě.“ Ustoupila krok stranou a nechala ho, aby se činil místo ní. Byl opravdu legrační. Možná, že ten večer nebude úplně marný.

„A poznamenejte si, že zítra dopoledne bude porada,“ připomněla se ředitelka.

„Ano, ano,“ odvětila natěšeně, jako by ji nazítří čekalo ohromné povyražení.

Jenže ve skutečnosti to pro ni znamenalo obavy, aby nezaspala, nekvalitní spánek zpestřený několika nočními pochody na záchod a ranní let přes město.

Ivan srovnal výkresy do úhledného komínku a dal si ruce v bok. Eva Vágnerová si striktně zakládala na tom, aby chodby městského úřadu a stěny tavných kanceláří krásily práci dětí z její umělecké školy. Dělo se tak již léta, bez ohledu na to, jakého měl Brod starostu.

„Odnesu je během dopoledne,“ zamumlal.

Ředitelka nesouhlasně našpulila rudé rty, ale neřekla nic a odešla.

Když její kroky odezněly dole pod schody, Josefína si sedla a ospale si položila hlavu do dlaní. „Budete vařit kafe, Ivane?“

„Pro vás cokoliv, Josefíno,“ nasadil výraz varietního kouzelníka a jakýmsi eskamotérským kouskem se v jeho ruce objevila igelitová taška s reklamou na známý časopis pro pány. Zatřepal s ní, ale místo bílých králíčků vytáhl pytlík mleté kávy.

„Čerstvá,“ pronesl triumfálně.

Zatleskala.

Položil sáček na stůl, natáhl se pro výkresy a nacpal je do tašky.

Bylo jich pouze deset. Ale i kdyby se do třídy nahrnula jen polovina z nich, nepřestala by Josefína počítat minuty, které zbývaly do konce hodiny.

„Paní učitelko,“ popotáhl chlapeček v modrém tričku v čele stolu a utřel si nudle hřbetem ruky špinavým od keramické hlíny. „Mně to nejde.“

„Máš hotovou kuličku, Pavlíku?“ přešla k němu.

„Mně to nejde,“ kníkl znovu nad neforemnou hroudou.

„Ježíšmarijá!“ plácla se do čela drobná holčička s kudrnatými blondatými vlásky a růžovým sobem na bílém pleteném svetříku. „On neumí kouli!“

Děti se rozesmály.

„Janičko!“ napomenula ji Josefína. „Vezmi si váleček a udělej placičku.“

„Laura mi ho nechce půjčit! A Honzík taky ne!“ žalovala na ostatní děti.

„To není pravda!“ ozvaly se dotčené děti.

„Je!“ Janička zkrabatila andělský obličej zlobou a založila si ruce na prsou. „A mě už to nebaví!“

„Přestaň!“ zvýšila hlas Josefína a ukázala na dívčinu dokonalou kuličku. „Vyhleď si to vodou!“

Raději se otočila k dětem pracujícím na druhé straně stolu. Tahle Janička Pařízková bylo učiněné boží dopuštění. Programově rozmazlovaná příliš zaměstnanými rodiči si dělala, co chtěla, bez ohledu na okolí. Tím doháněla k naprostému šílenství učitelky v mateřské škole a „hlídací tety“, které se u nich doma střídaly jako roční období.

„Tak, Lucinko,“ Josefína se sehnula k holčičce se zrzavým copem a milionem pih na nose. „Obtáhni si drátkem šablonu. Opatrně, abys kočičce neurázla ocas. Přidám ti ještě na ouška a čumáček.“ Sehnula se k igelitovému pytlí položenému na zemi,

v němž uchovávala vlhkou hlínu, a zajela prsty do mazlavé hmoty.

„A proč neděláme pejska?“ zeptala se dívka.

Josefína pokrčila rameny a položila před holčičku ždibec šamotky. „Kočičky jsou taky hezké.“

„To jsou,“ popotáhl nosem Pavlík. „Ale smrdí.“

„Ne, ne!“ oponoval brýlatý Honzík a zavrtěl se na židli, jako by měl v zadečku osiny.

„Jo, jo!“ nedal se Pavlík.

„Našemu tátovi smrdí nohy,“ přispěla do hovoru růžolíci Laura, zatímco s vyplazeným jazykem usilovně měnila kuličku v mikroskopicky tenkou placku. „Proto s ním maminka už nespinká v posteli.“

„Lauro! Máš to moc tenký!“ vzala jí váleček z rukou Josefína.

„Janičko,“ obrátila se zpět k blondýnce a strnula. Holčička podle pokynů pracovala na kuličce, na tom by nebylo nic špatného, avšak to, v čem si namáčela prsty, nebyl plastový kelímek od jogurtu, jaký používaly ostatní děti, nýbrž červená miska kolegy Ivana.

„Kdes to vzala?!“ zvolala rozzlobeně Josefína, i když předem znala odpověď.

„Na stole,“ odvětila Janička prostě. Tvářila se ještě netečněji, než pletený sobík na svetříku, který mezitím získal tmavě hnědý odstín.

„Okamžitě tu mističku vrať tam, kde byla!“ křikla Josefína. Čert aby vzal tohle dítě! „Jestli pan učitel zjistí –“

„Slyšela jste to?!“ Kdosi ji náhle uchopil za předloktí.

Leknutím až nadskočila. Spatřila kolegyni Renatu Hadrbolecovou, kyprou učitelku zpěvu s altem objemným jako její hrudník.

„Ivanova matka je mrtvá!“ šeptala tak nahlas, že to muselo být slyšet až na druhý konec třídy.